

•MUSIK- •BIBLIOTEKET•

MUSIKBIBLIOTEKET INNEHÅL-
LANDE POPULÄR MUSIK AF-
SEDT FÖR HVARJE HEM
UTKOMMER MED TVÅ
Å TRE HÄFTEN I
MÅNADEN HVAR-
JE HÄFTE ETT
AFSLUTADT
HELT FÖR SIG

HÄFTE 12

• NORDISKA FOLKVISOR •

DANSKA • NORSKA • OCH • FINSKA • FOLKVISOR • MED • TEXT

ABR. HIRSCHS FÖRLAG

HVARJE HÄFTE PRIS 25 ÖRE

▼ ▼ STOCKHOLM ▼ ▼

INNEHÅLL
SE SISTA SIDAN

FÖRSTA ÄRGÄNGEN N:o 12.

Danska folkvisor.

Agnete og Havmanden.

Rörligt. Ag - ne - te hun stan - der paa Høj - e-lofts Bro, straks kom der en Havmand fra

PIANO.

Bun - den op; haa, haa, haa! Straks kom der en Havmand fra Bun - den op.

2. „Og hør du Agnete, hvad jeg siger dig,
vil du være Allerkæresten min?“

3. „O ja, saamænd, det vil jeg saa,
naar du fører mig under Bølgen blaa.“

4. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
saa førte han hende til Havsens Bund.

5. Agnete hun sad over Vuggen og Sang,
da hørte hun, Engellands Klokker de klang.

6. Agnete hun gik for den Havmand at staa:
„Og maa jeg mig udi Kirken gaa?“

7. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
saa førte han hende til Engellands Grund.
8. Men der hun kom i Kirken ind,
da gik hun ind i kær Moders Stol sin.
9. Da Præsten han nævned den høje,
hun monne sig dybt nedbøje.
10. Og Havmanden træn ad Kirkedøren ind
alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.
11. „O, tænk paa de store, og tænk paa de smaa,
og tænk paa den lille, som i Vuggen laa.“

12. „Ret aldrig jeg tænker paa store og smaa,
langt mindre paa den lille, som i Vuggen laa.“
Haa, haa, haa!
Langt mindre paa den lille, som i Vuggen laa.

Der vanker en Ridder.

Lagom fort. Der van - ker en Rid - der mellem grønne Træer, Ro - ser og yn-de-li - ge

Blommer; der syn - ger en Drossel, han staar den saa nær, med Kvid-ren den hil - ser Skær - sommer.

2. Han lytter med List imellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Han grubler og støtter sig tavs til sit Sværd,
mens Fuglen den hilser Skær Sommer.

3. Nuaabner en Jomfru Vinduet mod de Træer,
Roser og yndelige Blommer;
som Fuglen hun synger, han staar hende nær,
da føler hans Barm, det er Sommer.

Go Javten, go Javten.

Lagom fort.

Go Jav - ten, go Jav - ten til - sammens i en Slump, go Jav - ten, go

Jav - ten til - sammens i en Slump saa man - ne I er, baa - de Pi - er aa Kaa - le. Hej,

Spilmandspil op med di Fi - ol, aa stræv saa, aa kom saa, a vi ka faa de Hvals!

I Skovens dybe, stille Ro.

Långsamt.

I Skovens dy - be, stil - le Ro, hvor San - ger-hæ - re bo, hvor Sjælen lyt - ted

man - gen Gang til Fug - lens gla - de Sang, der er i - dyl - lisk, stil - le Fred i

Skovens En - som - hed og Hjer - tets Længsler ti - e her, hvor Fred og Hvi - le er.

Det var en Lørdag Aften.

Långsamt.

Det var en Lør-dag - af - ten, jeg sad og ven - ted dig, det var en Lør-dag -

af - ten, jeg sad og ven - ted dig; du lo - ved mig at kom - me vist, men
kom dog ej til mig, du lo - ved mig at kom - me vist, men kom dog ej til mig.

2. Jeg stod op Søndag Morgen
og flettede mit Haar,
saa gik jeg mig til Kirken hen
og om den Kirkegaard.

3. Jeg gik mig hjem saa ene
henad den Kirkesti,
og hvert et Spor paa Stien var,
der faldt min Taare i.

4. De røde Baand og skønne,
som du engang mig gav—
dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder til min Grav.

5. Jeg vilde Roser plukke,—
jeg plukker ingen fler.—
jeg elsked dig saa underlig,
jeg elsker aldrig mer.

Per Nilen.

Lagom fort.

Per Ni - len han drager sin

Jol - le til Land,

di - de - lum, di - de - lum

dej,

han si - ger at Tropman skal

gør' en i Stand,

di - de - lum, di - de - lum

dej. Men Trop - man han er in - gen Nar; Ven - ner tro I kun

Roselil og hendes Moder.

Lagom fort.

Ro - se - lil og hen - des Mo - der de sad o - ver Bord, de ta - led saa

mangt et skæm - tens Ord. Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa, ha, ha,

ha, saa, saa, saa, saa! De ta - led saa mangt et skæm - tens Ord.

2. „Før hvert Træ skal i Haven faa Blomster af Guld,
før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.“

3. Hr. Peder stod paa Svalen og lytted med List,—
„den ler dog bedst, som ler tii sidst!“

4. Og der de kom ned udi Urtegaardens Læ,
da hang der en Guldring paa hvert et Træ.

5. Roselille blev rød som et dryppende Blod,
hun stirred i Græsset ned for sin Fod.

6. Da kyssed Hr. Peder hendes Læber med Lyst,—
„Den ler dog nok bedst, som ler til sidst!“

Norska folkvisor.

Aagots Fjeldsang.

Måttligt.

So-le gaar bak Aa-se ne, Skuggjin bli saa lan - ge, Naatte kjem snart

PIANO.

at-te - ve te - ke me i Fangje. Krytre ut-i Kvienn staar, eaat Sæsterstulle gaar.

2. Myrkt de æ'ti kvar ei Bygd,
'ti dei djupe Dale;
her paa Fjell ha Sole drygd
mæ aa gaa taa Gare,
test e kvile unde Tak,
Morgo æ ho tile vak.

3. Snögt e æno klaar ikvell
saa gaar e te Kvile,
söv saa role unde Fell
test i Margo tile :
nær e daa ha somna in
dröyme e um Guten min.

Torkjell.

Lagom fort. Torkjell han va Bygdis be - ste Kar, san, han va ung aa aat - te Hus aa

Gar, san, som ein Ent han bud - de, um seg sjav han trud - de at der ink - je Makjen hon - oms

var, san. Hor han for, san, va han stor, san, drakk seg ti - om full aa slo i Bor, san.

Astri, mi Astri.

Långsamt.

A - stri, mi A - stri, som ei - ne helt taa meg, den Ti du va' meg saa in - der - lig go.

Den bakvende Visa.

Lagom fort.

Eg beis-lad min Styvel eg sad - led mit Sverd, saa batt eg Mer-ra ved si - - da, saa

Paal paa Haugen.

Rörligt.

Paal si - ne Hö - no paa Hau - gan ut - slepper, Hö - nun saa lett o - ver Hau - gan sprang,

Paal kunne vel paa Hö - nun for - nem - ma Ræ - ven va u - te mæ Rum - pa saa lang.

Kluk, kluk, kluk, sa Hö - na paa Haugom, Kluk, kluk, kluk, sa Hö - na paa Haugom,

Paal han sprang og vræng-de mæ Åu - gom, „naa tör eg ink-je ko - ma heim aat'n Mor!“

2. Paal hann gjekk se lit' lenger paa Haugen,
fekk hann sjaa Ræven laag paa Höna aa gnog:
Paal hann tok se ein Stein uti Neve,
dugle hann da te Ræven slog;
Ræven floug, saa Rumpa hass riste;
Paal hann gret for Höna hann miste;
„naa tör eg inkje koma heim aat'n Mor!“

3. „Hadd' e naa Nebb aa hadd' e naa Klö
da viste bare, kor Rævan' laag,
skuld' e dom baade rispe aa klore
framma te Nakkjen aa bak over Laar.
Skam faa alle Rævann rauie!
Gu' gjev at döm alle va daue!
Saa skuld' eg koma heim att'n Mor!“

4. „Inkje kan ho verpe aa inkje kan ho gaala.
inkje kan ho krupe aa inkje kan ho gaa!
E fæ gaa mæ aat Kvenne aa maala
aa faa at Mjöle, e miste igaar!
Men Pyt! sa'n Paal eg æ inkje bangen;
Kjeften aa Mote ha hjelt naa saa mangen,
eg tör nokk væl koma heim att'n Mor!“

5. Paal hann Konne paa Kvenne te aa sleppe,
saa at dæ ljoma i kor ein Vegg,
saa at Agnann tok te aa fluge.
Aa dei vart lange som Geiteragg;
Paal hann gav se te læ aa te kneggje;
„naa fekk e like for Höna aa for Egge,
naa tör eg tryggt koma heim aat'n Mor!“

Möllervisen.

Lagom fort.

Der sto tre Skjelmer aa ma - ka paa Raa, Skru - ru rum-pum - pei. Han

hjel - per mej for Tri-nan, den lig - ger i tra - ra - ra. Kos - lein di Mö - le - rens Datter skulle faa, de

rus - ler i Ro, de tril - ler i Tro for Tri - nan den lig - ger i tra - ra - ra.

Kjærringa med Staven.

Lagom fort.

Kjær - rin - ga med Sta - ven högt op i Hak - ke - da - len, ot - te Pot - ter Römmei,

fi - re Marker Smör, saa kijn-na Ka - ri, O - la had - de för, Kjær - rin - ga med Sta - ven.

Aa Ola, Ola, min eigen Onge.

Långsamt.

Aa O - la, O - la, min ei - gen On - ge, kvi la du paa meg den Sorg saa ton - ge? Eg trud - de

al - dri du bröd deg om aa narre meg som du saag var ong, aa nar-re meg som du saag var ong.

Finska folkvisor.

Bland Finlands furor.

Ej för långsamt.

Bor - ta i sko - gen min hyd - da sig hö - jer vän - ligt i sky - hö-ga fu - rors rund,

PIANO.

blå mel - lan fu - ror - na fjär - den sig rö - jer glim - mar i ro - sen-de mor - gon - stund. Tra-

la la la la la, tra la la la la, jub - lar mitt ljuf - li - ga Suo-mi - land.

1.

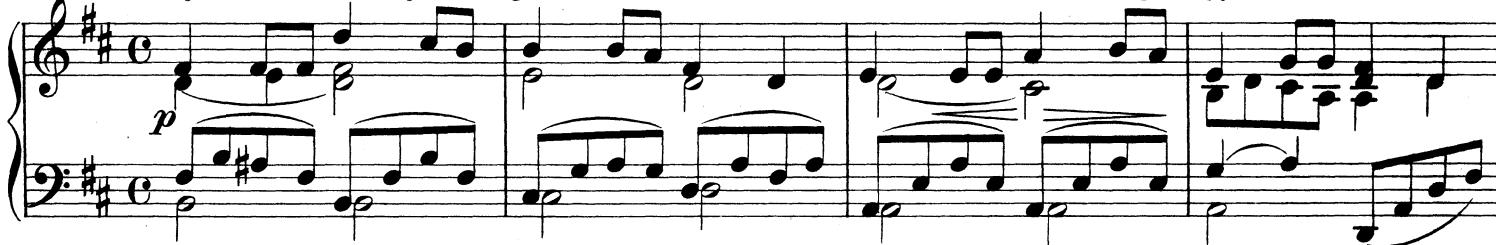
2.

Fjärran han dröjer.

Långsamt.

Fjär - ran han drö - jer från grön - skande da - lar bor - ta i ko - nungens gyl - le-ne sa - lar;

ack lil - la få - ge-len, ack lil - la hjärte - vän kommer du ej snart, kommer du ej snart?

2. Der finnas säkert de fagraste tärnor,
glömmer du mig för de strålande stjärnor.

Ack lilla fågelen, etc.

3. Kom, kom tillbaka till grönskande dalen,
annars förgås jag af tärande kvalen.

Ack lilla fågelen, etc.

På stranden.

Ej för långsamt.

Vennen min i fjärran dröjer.

Långsamt.

Vän - nen min långt i fjär - ran hon drö - jer kla - gan - de på Sai - mas strand,

vän - nen min långt i fjär - ran hon drö - jer kla - gan - de på Sai - mas strand,

ej hvi-ta seg - let sy - nes än, som bringa skall min vän i - gen.

2. Stormen rasar och böljorna svalla,
bräckligt svag din farkost är.
Sjön bryter vild mot klippig strand,
liten och späd min flickas hand.

3. Älskling plöj icke vredgade vågen,
sveket uti djupet bor!
Göms i dess falska famn min skatt,
så höljes jag af dödens natt.